‘WIJ ZIJN EEN DRIELING *van twee vaders*’

Sophie, Stephanie en Bernhard Raeymaekers (41) zijn een drieling. Op hun 25e ontdekten ze dat hun vader niet hun biologische vader is. Vijf jaar geleden kwam er opnieuw een schok: Sophie bleek verwekt met ander donorzaad dan haar broer en zus. Samen vertellen ze hoe verschillend ze hiermee omgaan.

Tekst **Lydia van der Weide** Fotografie **Chantal Spieard** Visagie **Carmen Zomers**

SOPHIE

‘Ik vond *mijn vader* op LinkedIn: het was alsof ik in de spiegel keek’

Sophie (latrelatie, twee kinderen, eigen bedrijf Phinomenal): “Toen we onze 25e verjaardag vierden, vertelde mijn broer Bernhard dat hij had ontdekt dat de man die wij kenden als onze vader, niet onze biologische vader was. Dat was hij wel van onze jongste broer Diether, maar wij, de drieling, waren verwekt na inseminatie met anoniem donorzaad. *Ik wíst het*, dacht ik meteen. De band met onze opvoedvader was altijd slecht geweest. Terwijl we hem zo nodig hadden: onze moeder had psychische problemen en kon vanaf ons elfde niet meer voor ons zorgen. Twee weken heb ik huilend in bed gelegen. Om alle leugens en alle jaren van tevergeefse hunkering naar vaderliefde. Daarna overviel me een gevoel van bevrijding. Nu hoefde ik ook niet langer mijn best voor hem te doen. Toen mijn vader ontdekte dat wij het wisten, schijnt hij opgelucht te zijn geweest. Hij trok definitief zijn handen van ons af.

Het kon Bernhard niet schelen dat wij van een donor waren, maar Stephanie en ik wilden meer over onze achtergrond weten. Helaas bleken onze dossiers verbrand. Mijn zus legde zich er niet bij neer en werd in de loop van de jaren een heuse activiste op gebied van donorschap – in België, waar wij zijn geboren, mag dat nog steeds anoniem. Vijf jaar geleden bleek uit DNA-onderzoek dat Stephanie en Bernhard een andere vader hebben dan ik: de fertiliteitsarts heeft onze moeder kennelijk geïnsemineerd met zaad van verschillende mannen. Steph hoorde de uitslag als eerste. ‘Je blijft altijd mijn zus,’ beloofde ze in tranen. Ook Bernhard was verdrietig voor mij. Ik was er rustig onder – mijn band met hen is toch onverbrekelijk. Maar het betekende wel dat ik zelf actief op zoek moest. Ik had geluk: via een DNA-databank werd ik al snel gematcht aan een halfzus. Via haar kwam ik onze vader op het spoor. Toen ik zijn foto op LinkedIn zag, was het alsof ik in de spiegel keek. Ik heb hem gemaild en we hebben elkaar één keer ontmoet. Hij was vriendelijk maar ook afstandelijk, zakelijk haast. Mijn kinderfoto’s wilde hij niet bekijken. Mijn cadeau, een paar sokken, wilde hij eerst niet aannemen. Toch was het prettig de man te zien die cruciaal is voor mijn bestaan, en vragen te kunnen stellen over mijn wortels. Ik had het graag nog eens gedaan, maar sinds die ene ontmoeting is het stil. Wanneer ik hem incidenteel een berichtje stuur, reageert hij niet.

Vorig jaar heb ik mijn opvoedvader een brief geschreven. Mijn boosheid en teleurstelling heb ik een plek kunnen geven; zou er alsnog iets van een band mogelijk zijn? Ook hij reageerde niet. Dat mijn beide ‘vaders’ geen contact met me willen, voelt respectloos. Het is alsof ik niet mag bestaan. Maar: het is hun verlies. Er was therapie voor nodig, maar ik weet dat ik lief en empathisch ben en de mensen om mij heen veel te bieden heb, zoals mijn dochters en mijn vriend. Wat er allemaal is gebeurd, heeft mij gemaakt tot wie ik ben. En ik heb Stephanie, Bernhard en mijn drie jaar jongere broer, met wie ik een sterke band heb. Genoeg om heel gelukkig mee te zijn!” ▶

STEPHANIE

'Ik begrijp het verlangen *naar een kind,* maar dit is mensonterend'

Stephanie (woont samen, twee kinderen, management assistent): "Toen Bernhard vertelde dat wij van een donor waren, rende onze jongere broer Diether naar het toilet. We vonden hem op de grond, huilend. 'Ik ben jullie broer niet meer,' snikte hij. Op dat moment begreep ik zijn verdriet niet, maar toen ik ontdekte dat Sophie mijn halfzus was, voelde ik exact hetzelfde. Zulke ontdekkingen brengen onherroepelijk verschuivingen met zich mee. Die avond dacht ik: *waar zijn de camera's?* Het was alsof we in een slechte soap waren beland. Later stond ik voor de spiegel, ik herkende mezelf niet meer. Ik wist wat ik van mijn moeder had, maar wat kwam van mijn biologische vader? De man die ik altijd, overal, zonder dat ik wist wie hij was, kon tegenkomen? Sindsdien ben ik voortdurend alert geweest, altijd op zoek. De wens te weten wie mijn vader is, werd na de komst van mijn kinderen een oerbehoefte. Van wie hadden mijn zoon en ik onze neus? Omdat alle voor de hand liggende wegen doodliepen, zocht ik de media op. Zo kwam ik met andere donorkinderen in contact. Welke opvoeding of kennis ze ook hebben gehad, velen worstelen met dezelfde vragen, hetzelfde gemis. We werden allemaal ontworteld en verplant en dat is nooit zonder gevolgen. Het werd mijn missie om voor de rechten en belangen van donorkinderen op te komen. Ik richtte een Facebookgroep en de vereniging Donorkinderen VZW op. Ik ben ook bestuurslid bij de Donor Detectives. Hoewel ik het diepe verlangen naar een kind begrijp, vind ik donorconceptie – anoniem of niet-anoniem – mensonterend. Ik vind het onethisch om een persoonlijk gat te vullen door bewust een fundamentele leegte bij een kind te creëren. Dat kind ontneem je zoveel. Je geeft het automatisch een extra rugzak voor het leven mee. De afgelopen jaren heb ik intensief gezocht naar mijn biologische vader en de familie waar ik van afstam. Via internationale DNA-databanken vond ik een verre verwant in Canada en toen kon ik aan de slag met mijn stamboom. Het was tijdrovend en zwaar, maar ik heb steeds meer blinde vlekken zichtbaar gekregen. In mijn zoektocht vond ik twee halfbroers en een halfzus. Eén halfbroer is maar twaalf dagen ouder dan ik: wij komen uit dezelfde ejaculatie. Maar we werden geboren bij een andere moeder, in een ander ziekenhuis en groeiden op in andere gezinnen. Ik vind dat echt te zot. Ik weet nu voor 95% zeker wie mijn vader is. Helaas leeft hij niet meer. Maar ik hoef hem tenminste niet meer in de massa te zoeken en wacht nu op de allerlaatste bevestigingen. Ik heb al met vrienden en familie van hem gepraat en krijg steeds een beter beeld van hem. Dat is essentieel voor mij, ook al zijn het slechts kruimels van zijn bestaan. Ik weet dat zijn stamcafé op 500 meter afstand stond van het restaurant waar Bernhard ons vertelde dat wij van een donor waren. Kon ik maar teruggaan in de tijd en daarna dat café binnenstappen. Zodat ik hem in de ogen kon kijken, hem de hand reiken en zeggen: 'Dag, ik ben je biologische dochter. Drinken we er samen eentje?'" ▶

VOOR MEER INFO **WWW.DONORDETECTIVES.NL**

BERNHARD

‘Mijn zussen worstelen met *hun achtergrond*, ik aanvaard het’

Bernhard (single, mindfulness trainer en yogadocent): “Mijn broertje en ik werden vroeger verschillend behandeld. Omdat hij de kleinste was, dacht ik. Achteraf bleek hij wél de zoon van onze opvoedvader. Er miste thuis veiligheid en geborgenheid. Op mijn zestiende ben ik weggevlucht. Eigenlijk kwam dat voort uit een verlangen naar verbinding: ik hoopte, tevergeefs, dat mijn ouders me zouden zoeken. Vanaf dat moment stond ik op eigen benen. Ook mijn zussen, tot wie ik altijd afstand had gevoeld omdat zij meisjes waren en meer samen optrokken, zag ik niet meer. Al deze dingen zorgden ervoor dat ik al jong vragen had als: ‘Wie ben ik?’ en ‘Waarom ben ik hier?’.

Maar die werden niet versterkt toen ik ontdekte dat wij van een donor waren. Mijn toenmalige vriendin had dat gehoord van een tante... Dat was vooral een opluchting, omdat ik altijd al had gevoeld dat er iets niet klopte. Verder maakte het me niet zoveel uit. De vragen rondom mijn identiteit had ik al, en die zouden niet in één klap opgelost zijn als ik wist wie mijn biologische vader was. Ik had dan ook geen behoefte om hem te zoeken.

Ik koos ervoor om in de eerste plaats mezelf te vinden. Ik werkte hard, in de horeca, en reisde de hele wereld over. Ik had het fantastisch voor elkaar, kon kopen wat ik wilde. Ik was manager van een hotel op Zanzibar en werd personal assistant van de president van Gabon. Maar de leegte in mij was er nog altijd, ik voelde me niet gelukkig. Vijf jaar geleden ben ik naar Azië gegaan. Daar verbleef ik in een klooster, ik heb er lange periodes in totale stilte geleefd. De eerste dagen was dat vreselijk, toen ontdekte ik rust en bewustwording. Daarna studeerde ik boeddhistische filosofie in Nepal, werd zelf boeddhist en volgde yogatraining in India. Nu zijn een deel van de vragen waar ik mijn leven lang mee zat, beantwoord. Ik vond de antwoorden in acceptatie, mededogen en in – voor mij een belangrijk woord – gelijkmoedigheid. In aanvaarden, omhelzen misschien zelfs, van wat er is gebeurd. Ik ben blij met dit leven. Dat heb ik van mijn donorvader gekregen. Van mijn opvoedvader kreeg ik een dak boven mijn hoofd. Ook daar ben ik dankbaar voor. Verder kies ik er bewust voor het los te laten. Want dat heeft me gemaakt tot wie ik ben, inclusief de mooie kwaliteiten die ik daardoor in mezelf heb kunnen ontdekken.

Ik zie en begrijp dat mijn zussen op een andere manier met hun achtergrond worstelen en meer over hun donor willen weten. Onze verschillen in visie kunnen over en weer weleens voor weerstand zorgen. Dat is oké, het bevestigt juist de onverbrekelijke band tussen ons drie. Ik herken de leegte en het verdriet in hun ogen. We hebben hetzelfde meegemaakt, dat is onuitwisbaar en daar zoeken we allemaal, op onze eigen manier, onze weg in. Ik ben vooral op zoek naar het positieve. Ook in mijn werk als mindfulness trainer en yogadocent wil ik inspireren, een lichtpuntje zijn. Omdat elke crisis vooral een kans is om er uiteindelijk beter uit te komen.” ■

VOOR MEER INFO **WWW.SIDDHARTHA.BE**